

sosialurin

Tey fyrstu árin

Nú er næstan komið undir land við at automatisera telefonina kring allar oyggjarnar. 100 ár eru liðin, síðan telefonin var uppfunnin. 73 ár síðan fyrsta linjan varð lögð í Føroyum og 70 ár síðan »Færøernes Amtskommunes Telefonvæsen« var stovnað. Ein, sum hevur fylgt við gongdini næstan øll hesi árin, er Jógvan Skýlindal, sum starvaðist við Telefonverkið í 52 ár.

Jógvan Skýlindal, sum hevur starvast við Telefonverkið í 52 ár.

Jógvan Skýlindal fór at arbeiða við Telefonverkinum 7. mei 1917 fimtan ára gamal. Jógvan arbeiðdi við Telefonverk Føroya Løgting, sum tað seinna varð kallað, til 1. oktober 1969. Síðani hann legði frá sær hevur hann havt úr at gera við at skriva søgu telefonverksins, sum hann enn ikki er rættuliga liðugur við.

Jógvan Skýlindal hevur sum telefonmaður upplivað mangt og hvat. Hann hevur ferðast mangar ferðir kring allar oyggjarnar. Hann kennir sum fáur alt landið. Mangan var tvørligt, tá bert beinini vóru álit, sum handan ferðin ber prógv um.

— At røkja loftlinjur var sera torført arbeiði í tí tíðini, tá ikki bar til at koyra, tí eingir vegir vóru. Hetta var bæði tungt og seinført. Eg kann siga frá einum degi, sum man vera mín strævnasti.

Koparlinjan helt illa. Eitt kvøldið fekk eg at vita, at okkurt var í vegin á henni millum Sund og Oyrareingir. Morgunin eftir fór eg til gongu niðan eftir Sundsvegnum, sum tá ikki rakk longur enn til brúnna um Hoydalsá. Kolmyrkt var, tá eg fór, men tað átti at fara at lýsa tá eg var komin niðan á endan. Meðan eg gekk niðan móti Vatnaskorðum sást at dimmið lætti, men seint gekk at verða ljóst, tí hann seint gekk í veðrinum. Komin so langt, at eg sá inn eftir Kaldbaksfirði, stóð hann allur í eini

gláðu. Hetta sá heldur óðiligt út, men eg kom so til Sunds. Gamli Hans var uppi. Hanh spurdi hvar eg ætlaði mær. Eg segði sum var, at ætlanin var at fara norður á fjøllini. Í dag fært tú ikki longur enn higar, segði hann avgjørt og heldur hvassliga, kom inn. Eg aktaði hann og fór inn í roykstovuna. Hann helt fram at tosa við meg um at halda uppat við hesum ólíkindatúrnum. »Vit eru altíð bangin um teg sum tú gongur«. Eg var so har nakað út á morgunin, fór út viðhvørt at meta um veðrið. Eina ferð sigi eg við hann, at nú tykist ikki so nógur vindur. Satt er tað, svarar hann aftur. Her við hús er ætlin góð, men innanfyri Rúmshjallar stendur maður ikki á beinum. »So fari eg inn haðar«, sigi eg við Hans »og so komi eg út aftur, um eg ikki havi funnið linjuslitið«. Hetta helt hann eisini og eg helt avstað, men treiskur sum aðrir unglingar, vendi eg ikki út aftur, men helt fram. Nú var vorðið ringasta áarfari og stormur, og komin inn á Rúmshjallar stóð áin niðanefir, so eg ivaðist í, um har mundi fara at sleppast um. Legði meg undir ein stein at hyggja eftir líkindum. Eina ferð ímillum tvær harðar hvirlur, legðist áin so mikið, at eg rann inn um hana. Komin oman av hamrinum, rann eg skjótt inn eftir, men fekk álvarsama áminning um, at hetta bar ikki til, tí ein hvirla

óðilig út at skula fara um, men har inni í ánni, var so stórt grót at styðja seg við. Um farið var djúpt gjørdi tað sama nú. Vátari enn eg var, bar ikki til at blíva. Niðan gjøgnum Litlu Tungu livdi, men tungt er at ganga so renn vátur, sjálvt um ein er ungur. Eg var bert 17 ár. Gjøgnum Mannafallsdal var bert onkur strong hvirla, men óðiligur fjalladuni. Komin í Mannaskarð bar ikki til at standa á beinum. Eg legði meg niður, legði viðfari frá mær, hetta vóru tólini til linjuumvæling. Frakkan, sum ikki

Jógvan Skýlindal, tá linjan er spennt yvir um til Svinoyanna, á Norðtoftaskarði

kom omanúr hamrinum og tók meg leysan av jorðini. Eg feyk á ein steyra og stóðgáði tí á. Nú bar eg variligari at, skundaði mær um ryggirnar og lá í gilunum, meðan glaðurnar leik-

bar til at vera í, sum veðrið leikaði í, vavdi eg um armin og so á øllum fyra norður eftir. Eg visti, at eg kom beint, tí í erva ýldi stormurin í tráðnum. Hvussu eg slapp um Skeiðsa

Gravað verður út fyri nýggju Telefonstöðini

aðu í. Hetta gekk tí seint innfætt. Tá eg so hevði knossað meg inn á slætt í Kaldbakshotni, var vindurin heldur javnari, men av ringasta veðrið. Tá var eingin bygd har inni. Ain sá

minnst eg ikki nú, men um hana eri eg so komin, tí eri eg til. Í hesum lagi kom eg, sum frá leið, norður í Langaregnskarð, men tá eg skuldi fara oman við klettinum, tá motti.

VÍKKUSKIFTIÐ

